

Sygn. akt II K 151/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29/06/2021 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - st. sekr. sądowy M. C.

przy udziale Prokuratora - ---

po rozpoznaniu w dniu 22/06/2021 r.

sprawy:

M. K. (1)

s. M. i M. z domu S.

ur. (...) w T.

K. J. (1)

s. A. i J. z domu S.

ur. (...) w C.

oskarżonych o to, że:

w dniu 16 sierpnia 2018 roku w C. na ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania w ten sposób, że wyważając drzwi wejściowe weszli do wnętrza, a następnie z komody sypialni w celu przywłaszczenia usiłowali dokonać zaboru telewizora LG wartości 800 zł, jednakże z uwagi na reakcję znajdującą się w mieszkaniu pokrzywdzonej zamierzonego celu nie osiągnęli, działając w ten sposób na szkodę B. K. (1), przy czym M. K. (1) czynu tego dopuścił się z ciągu 5 lat od odbycia części kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności w okresie od 10 lipca 2014 roku do 12 marca 2013 roku za czyny z art. 278 § 1 kk, tj. wobec M. K. (1) o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś wobec K. J. (1) o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

stosując w myśl art. 4 § 1 k.k. przywołane niżej przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego ***M. K. (1)*** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi oraz że karę pozbawienia wolności stanowiącą podstawę przyjęcia działania oskarżonego w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. odbywał w okresie od 10 lipca 2014 r. do 12 marca 2015 r., tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. i po zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego ***K. J. (1)*** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że stanowił on wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. i po zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. oraz art. 37a k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy

ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu M. K. (1) na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci jednego dnia zatrzymania w okresie od 16 sierpnia 2018 roku godz. 15:40 do 17 sierpnia 2018 r. godz. 14:50, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu K. J. (1) na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie II wyroku okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci jednego dnia zatrzymania w okresie od 16 sierpnia 2018 roku godz. 15:10 do 17 sierpnia 2018 r. godz. 14:30, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

V. zasądza ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Chełmnie) kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto na rzecz adwokata K. T. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. K. (1) z urzędu,

VI. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Z uwagi na fakt, iż wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko oskarżonego M. K. (1), Sąd ograniczył uzasadnienie do części wyroku dotyczących tego oskarżonego

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 151/21</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu,			

sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3-8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. K. (1)	w dniu 16 sierpnia 2018 roku w C. na ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania w ten sposób, że wyważając drzwi wejściowe weszli do wnętrza, a następnie z komody sypialni w celu przywłaszczenia usiłowali dokonać zaboru telewizora LG wartości 800 zł, jednakże z uwagi na reakcję znajdującą się w mieszkaniu pokrzywdzonej zamierzonego celu nie osiągnęli, działając w ten sposób na szkodę B. K. (1), przy czym M. K. (1) czynu tego	

		dopuścił się z ciągu 5 lat od odbycia części kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności w okresie od 10 lipca 2014 roku do 12 marca 2015 roku za czyny z art. 278 § 1 k.k., tj. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 16 sierpnia 2018 roku w C. B. K. (1) przebywała w mieszkaniu, które zajmowała wspólnie z R. L. (1) w kamienicy w podwórzu przy ul. (...) w C.. Ok. godz. 12:00 spała na łóżku w sypialni i usłyszała hałas przypominający dobijanie się do drzwi wejściowych, po czym rozległ się huk i wcześniej zamknięte drzwi zostały wyłamane. Do sypialni, w której leżała B. K. wszedł znany jej osobiście M. K. (1), a drugi mężczyzna – K. J. (1) (z charakterystycznym, dużym tatuażem na łydce) czekał przy drzwiach	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania B. K. (1) (k. 3-5, 217-218v), - zeznania R. L. (1) (k. 68-69, 231v-232, 250v) - protokół oględzin miejsca usiłowania kradzieży z włamaniem (k. 8-9), - tablice poglądowe (k. 22-24, 75), - protokół okazania wizerunków (k. 24-25, 76-77), - materiał poglądowy wizerunku K. J. (k. 51-54), - notatka służb. dot. utraty zdjęć z miejsca popełnienia przest. (k. 55), 		

<p>wejściowych. M. K. nie zauważył kobiety i próbował ukraść stojący na komodzie w sypialni telewizor marki LG o wartości 800 zł. Widząc to kobieta zaczęła krzyczeć, krzyknęła (...) i wtedy mężczyźni uciekli z mieszkania. Wówczas B. K. zadzwoniła do swojego partnera R. L. i poinformowała o całym zajściu, a ten po przybyciu na miejsce zawiadomił Policję. K. L. po jakimś czasie przyszedł sam na miejsce zdarzenia i został zatrzymany przez Policję.</p>			
<p>Dane osobopoznawcze:</p> <p>M. K. (1) ma 29 lat, urodził się (...) w T.. Ma wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, jest bezdzietnym kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu, przed osadzeniem był bezrobotny, utrzymywał się z prac dorywczych i uzyskiwał dochód w kwocie ok. 1.000 zł netto miesięcznie, nie posiada żadnego majątku. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Był</p>	<ul style="list-style-type: none"> - inf. o dochodach (k. 61) - wyjaśnienia oskarżonego j.w. - karta karna (k. 63-65, 200-201, 257-258), - odpisy wyroków II K 303/10 II K 1325/11, II K 565/11, II K 1528/11, II K 791/13, II K 804/13, i dane z systemu NOE-SĄD (k. 81-88, 326-329), - zaświadczenia z (...) (k. 120-134), - odpis wyroku w sprawie II K 421/20 		

wielokrotnie karany sądownie. Odbywał karę łączną 1 roku pozbawienia wolności w okresie od 10 lipca 2014 roku do 12 marca 2015 roku za czyny z art. 278 § 1 k.k., wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26.11.2013 r. w sprawie o sygn. akt: II K (...)	(k. 324-325), VIII K 1008/20 (k. 352)		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	zeznania B. K. (1) i R. L. (1)	Ustalony stan faktyczny znajduje potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach B. K., złożonych w postępowaniu przygotowawczym, która nie miała żadnego interesu w pomawianiu oskarżonych o coś, czego nie zrobili. Sąd miał na uwadze przede wszystkim zasadę, iż dokonana ocena wiarygodności zeznań świadka powinna stanowić efekt rozważenia całokształtu ujawnionych przez świadka okoliczności, i to w powiązaniu z innymi dowodami opisującymi zdarzenie będące przedmiotem osądu w sprawie. Uwadze Sądu nie umknęło przy tym, że B. K. relacjonowała odmiennie przebieg zdarzenia i na rozprawie wycofała się ze swoich wcześniejszych zeznań, z których wynikało, że w jej obecności miała miejsce próba włamania po telewizor, w której brali udział obaj	

oskarżeni. Jednak w świetle pozostałych dowodów (w tym zeznań R. L.) oraz wskazań logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego należało uznać, że jedynie pierwotna relacja tego świadka polegała na prawdzie, z następujących powodów:

1. B. K. (1) o tym, że oskarżeni we dwójkę próbowali ukraść telewizor mówiła kilkakrotnie w toku przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym, od początku wskazując przede wszystkim M. K. (1) z imienia i nazwiska. Konsekwentnie twierdziła, że w jej obecności w mieszkaniu zostały wyważone drzwi, a do sypialni wszedł jeden z mężczyzn i sięgnął po telewizor. Stanowczo wskazała, że obu mężczyzn widywała już wcześniej i opisała ich wygląd. Trafnie rozpoznała następnie podczas okazania obu mężczyzn jako sprawców przestępstwa.

2. Jej zeznania o próbie kradzieży z

włamaniem
telewizora
potwierdził R. L., do
którego zadzwoniła
zaraz po zdarzeniu
i który zdecydował
o zawiadomieniu
policji. R. L.
co prawda miał
pewne wątpliwości
co do trafności
rozpoznania przez
nią K. J. (1), ale
nigdy nie twierdził,
że cokolwiek sobie
ona wymyśliła, a
fakt zawiadomienia
policji świadczy o
tym, że dał jej
wiarę co do
faktu zaistnienia
próby kradzieży
telewizora.

3. Na rozprawie,
zasłaniając się
niepamięcią, B.,
K. zmieniła swoje
stanowisko
twierdząc, że
zauważyła jedynie,
że pojawił się jeden
wysoki mężczyzna,
który wszedł na
chwilę do
mieszkania i sam je
opuścił, nie potrafiła
jednak przekonująco
wy tłumaczyć tej
nagłej zmiany. Jej
sugestia o wpływie
na treść jej
wcześniejszych
zeznań R. L. (1)
jest niewiarygodna,
albowiem nie miał
on żadnego interesu,
by nakłaniać ją
do złożenia zeznań
obciążających

konkretne osoby, z którymi nie pozostawał w konflikcie, a wręcz pozostawał w dobrych stosunkach. Zmiana zeznań B. K. w szczególności odnośnie do sprawstwa K. J. mogła być natomiast podyktowana tym, że w trakcie rozprawy pozostawała ona z nim w związku (o czym sama nie wspomniała, a co podniósł R. L. (1)), a więc jej zeznania złożone na rozprawie tracą walor obiektywizmu.

W toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności, które mogły poddawać w wątpliwość trafność dokonanego przez B. K. rozpoznania M. K. (1) jako jednego ze sprawców.

Konsekwentnie wskazywała ona na niego w postępowaniu przygotowawczym; na rozprawie, nawet prezentując zmienioną wersję wydarzeń twierdziła, że to najprawdopodobniej on był w mieszkaniu; wg relacji R. L. zidentyfikowała ona M. K. jako jednego ze sprawców; brak

		<p>było jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że w ogóle nie przebywał on wówczas na miejscu zdarzenia.</p> <p>W sprawie nie było podstaw do kwestionowania wiarygodności R. L., który nie był naocznym świadkiem zdarzenia, a jedynie relacjonował to, co przekazała mu B. K..</p>	
	<p>Odpisy wyroków, dane o karalności, dane osobopoznawcze (zaświadczenia i wydruki), materiał poglądowy itd.</p>	<p>Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów urzędowych. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) (k. 27-28, 41-42, 358v), wyjaśnienia oskarżonego K. J. (1) (k. 32-33, 35-37, 216v-217)</p>	<p>Przesłuchany w charakterze podejrzanego M. K. (1) nie przyznał się do pełnienia zarzucanego mu czynu i w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień. Po uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania nie przyznał się, odmówił składania wyjaśnień, a w odpowiedzi na pytania obrońcy ograniczył się do wskazania, że jego tam nie było, że było coś, że B. K. była w związku z K. J., że on niczego z mieszkania nie wynosił, że nie wie, dlaczego został wskazany jako sprawca.</p> <p>Podobne stanowisko zajął współoskarżony K. J. (1). Co ciekawe, został on zatrzymany na miejscu zdarzenia, gdyż – jak twierdził – chciał się dowiedzieć, dlaczego B. K. go pomawia. Jest to niewiarygodne, gdyż z całokształtu materiału</p>	

		<p>dowodowego nie wynika, żeby zaledwie kilka godzin po zdarzeniu miał on wiedzę o „pomawianiu go” przez B. K.. Po prostu był sprawcą winnym usiłowania kradzieży z włamaniem i chciał zweryfikować, czy został z tym czynem powiązany, czy mu się – mówiąc kolokwialnie – upiekło.</p> <p>W odniesieniu do oceny wiarygodności obu oskarżonych Sąd uznał, że są one nielogiczne, wykrętne, stanowią przyjętą przez nich linię obrony, a ponadto pozostają w sprzeczności z tą częścią materiału dowodowego, który Sąd przyjął za podstawę rozstrzygnięcia, w szczególności z zeznaniami B. K. i R. L.. Wyjaśnienia M. K. i K. J. stanowią jedynie nieudolną próbę podważenia wiarygodności tych świadków.</p>	
	<p>Zeznania świadków S. P., M. W. (k. 159-160, 162-163), zeznania J. T. (k. 166-167),</p>	<p>Zeznania wymienionych S. P., M. W. były nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej</p>	

	<p>Zeznania N. M. (k. 276)</p>	<p>sprawie, gdyż dotyczy P. F. (1), potencjalnie branego pod uwagę jako sprawca przestępstwa na etapie postępowania przygotowawczego.</p> <p>Zeznania J. T. też niczego nie wniosły w niniejszej sprawie, nie posiadała ona żadnej wiedzy odnośnie do znajomości oskarżonego K. J. z B. K. i R. L..</p> <p>Nie zasługiwały na uwzględnienie jako postawa ustaleń faktycznych również zeznania N. M., który rzekomo miał pokazywać B. K. zdjęcia z F. M. K. (1) K. J. (1), którymi miała się ona zasugerować.</p>	
	<p>protokół oględzin monitoringu (k. 72-73)</p> <p>protokoły badania stanu trzeźwości</p>	<p>Wymienione obok dowody były nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.</p>	
	<p>Zeznania świadka P. F. (1) (k. 218v-219)</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. F. (1) jako odosobnionym i spreparowanym specjalnie nas potrzeby procesu po to, by to on wziął na siebie winę (jako doświadczony kryminalista, który i</p>	

		<p>tak liczył się z długą „odsiadką” za inne czyny) zamiast dotąd niekaranego K. L.. Zresztą okoliczność, jakoby to on zamiast K. L. był sprawcą włamania miała wynikać z rozmowy z R. L., natomiast sam P. F. nie przyznał się do dokonania przestępstwa na rozprawie i twierdził, że nie było go w przedmiotowym mieszkaniu.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	M. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 279 § 1 k.k. kto kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia			

wolności od roku do lat 10.

Zdaniem Sądu w świetle całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina M. K. (1) nie budzą wątpliwości. Sąd także podzielił zasadność przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu (z modyfikacją dotyczącą przyjęcia wypadku mniejszej wagi z art. 283 k.k.) W związku z powyższym Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu jako występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Zachowaniem swym oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., gdyż włamał się do mieszkania należącego do R. L., wyłamując zamknięte drzwi, jednak celu w postaci kradzieży nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez obecną w pomieszczeniu B. K. (1). Występek z art. 279 § 1 k.k.

polega na tym, że sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do mienia (por. wyrok SN z dn. 3.02.1999 r., V KKN 566/98). Występek ten jest przestępstwem kierunkowym z zamiennym celem sprawcy, którym jest dokonanie zaboru mienia po pokonaniu przeszkody, mamy więc do czynienia z przestępstwem dwuaktowym. M. K. działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. (1) wykonał czynności mające prowadzić do zamierzonego celu (wyważenie drzwi) a mieszczące się w akcie pierwszym niniejszego przestępstwa, lecz nie osiągnął skutku. Analizując wystąpienie elementów składowych usiłowania, należy stwierdzić, iż oskarżony przede wszystkim miał

niewątpliwie zamiar
popelnienia
przestępstwa,
którego realizacji
służyło jego
zachowanie,
zmierzanie zaś do
dokonania
przestępstwa
charakteryzowało
się
bezpośredniością, tj.
osiągnął etap bliski
dokonaniu (por.
A. Marek, Prawo
karne, wyd. 3,
Warszawa 2001, s.
195-198). Z jego
strony uczynione
zostało wszystko, by
popelnić
przestępstwo z art.
279 § 1 kk, o
czym świadczy fakt,
iż po wyważeniu
drzwi wszedł do
środka mieszkania
w poszukiwaniu
telewizora lub
innych nadających
się do kradzieży
przedmiotów. Stąd
do dokonania czynu
poprzez kradzież
(niejako w drugim
akcie) z pewnością
by doszło, gdyby
tylko sprawca zdołał
zabrać to, po co
przyszedł.

Sąd zdecydował się
zakwalifikować czyn
oskarżonego jako
wypadek mniejszej
wagi z art. 283
k.k. (co zdawał
się przewidywać
sam Prokurator,
składając wniosek o

wymierzenie
oskarżonemu kary 8
miesiący
pozbawienia
wolności na
zakończenie
rozprawy przed
wydaniem
uchylonego
wyroku). Sąd miał
tu na uwadze
relatywnie niską
wartość mienia,
które oskarżony
usiłował ukraść
i sposób jego
działania, polegający
na braku
determinacji do
osiągnięcia celu za
wszelką cenę. Za
wypadek mniejszej
wagi uznaje się więc
te odmiany czynów
typu podstawowego,
w których stopień
społecznej
szkodliwości oraz
wina sprawcy są
znacznie niższe niż
w przypadku typu
podstawowego, a
nie są jeszcze
subminimalne, jak
w razie znikomości
tych znamion,
zupełnie
odejmującej czynowi
charakter
przestępczy.
Wypadek mniejszej
wagi jest stanem
pośrednim między
brakiem treści
materialnej
przestępstwa a
stanem uznawanym
za przestępstwo
typu podstawowego
(wyrok SA w

Krakowie z
5.06.2002 r., II
AKa 128/02, KZS
2002/6, poz. 16).
O przyjęciu wypadku
mniejszej wagi
decydują
przedmiotowe i
podmiotowe
znamiona czynu.
Wśród znamion
strony
przedmiotowej
istotne znaczenie
mają w
szczególności:
rodzaj dobra, w
które godzi
przestępstwo,
zachowanie się i
sposób działania
sprawcy, użyte
środki, charakter
i rozmiar szkody
wyrządzonej lub
grożącej dobru
chronionemu
prawem, czas,
miejsce i inne
okoliczności
popęlnienia czynu
oraz odczucie szkody
przez
pokrzywdzonego.
Dla elementów
strony podmiotowej
istotne są: stopień
zawinienia
(niezwykle ważne są
z jednej strony
odcienie umyślności
– premedytacja,
dokładność w
przygotowywaniu
przestępstwa, upór
w dążeniu do
osiągnięcia
przestępnego celu,
a z drugiej strony
– przypadkowość,

wpływ innej osoby, obawa przed skutkami odmowy działania itp.) oraz motywy i cel działania sprawcy (wyrok SA we Wrocławiu z 29.09.2010 r., II AKA 270/10, LEX nr 621279; wyrok SA w Gdańsku z 11.12.2002 r., II AKA 428/02, LEX nr 145399; wyrok SN z 4.04.1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 7; wyrok SA w Lublinie z 8.08.1996 r., II AKA 91/96, Prok. i Pr.-wkl. (...), poz. 65; wyrok SN z 9.10.1996 r., V KKN 79/96).

Jednocześnie oskarżony dopuścił się tego czynu w warunkach z art. 64 § 1 k.k., popełniając zarzucony mu czyn w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Oskarżony w okresie od 10 lipca 2014 roku do 12 marca 2015 r. (a nie 2013 r., jak omyłkowo wskazano w zarzucie aktu oskarżenia) odbywał karę łączną 1 roku pozbawienia

wolności za czyny z art. 278 § 1 k.k., wymierzoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w T. z dnia 26.11.2013 r. w sprawie o sygn. akt: II K (...) a więc za przestępstwa podobne do czynu mu zarzucanego. Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo zarzucane oskarżonemu oraz występki z art. 279 § 1 k.k. są przestępstwami tego samego rodzaju, co należy wiązać z tożsamym przedmiotem ochrony oraz zostały popełnione przez oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd zastosował myśl art. 4 § 1 k.k. przywołane niżej przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., albowiem przed nowelizacją, która weszła w życie w tej dacie przepisy k.k. były dla oskarżonych względniejsze (np. mniej surowe były rygory zastosowania art. 37a k.k.).

	3.2. Podstawa prawna			
--	----------------------	--	--	--

	skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania			
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania				
	3.4. Umorzenie postępowania			
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania				
	3.5. Uniewinnienie			
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej				

oraz zwięźle o powodach uniewinnienia				
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
M. K. (1)	I	I	<p>Sąd wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd wymierzając oskarżonemu karę wziął pod uwagę okoliczności obciążające, jak i okoliczności przemawiające na ich korzyść. W zasadzie w sprawie nie było żadnych okoliczności łagodzących, oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Najważniejszą okolicznością obciążającą oskarżonego była</p>	

jego wcześniejsza, wielokrotna karalność a także odpowiadanie w warunkach recydywy ogólnej.

Niewątpliwie oskarżony za swoje działanie powinien ponieść karę, jest ona przewidzianą przez prawo karne konsekwencją popełnienia przestępstwa, która zawiera określoną przez to prawo dolegliwość i w której wyraża się dezaprobata wobec popełnionego czynu i jego sprawcy. Treścią kary jest pozbawienie lub umniejszenie dóbr osobistych skazanego takich jak wolność, cześć, prawa obywatelskie i inne. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dn. 24.10.2002 r. (II AKa 258/02, KZS 2002/10/52) „wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej”. Kara, jaką należy wymierzyć oskarżonemu winna być sprawiedliwa. Sprawiedliwość w żadnym razie nie

może być utożsamiana z surowością, gdyż zgodnie z aprobowanym stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie (wyrok z dn. 15.01.2003 r. (II AKa 360/02, KZS 2003/3/38) „błędny jest pogląd, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość.” Tak więc kara powinna zawierać w sobie cel sprawiedliwościowy wyrażający się tym, iż powinna być współmierna do ciężkości przestępstwa. Tak ujętego celu nie należy jednak współcześnie rozumieć w kategoriach odwetu czy restytucji moralnej, lecz w kontekście współmierności kary do stopnia winy sprawcy i szkodliwości jego czynu, a więc kategorii określonych i definiowanych przez prawo.

Sąd zważył stopień demoralizacji oskarżonego, który

przejawia się nie tylko przez ogólne popadanie w konflikty z prawem uprzednio, ale także w beztroskim wręcz sposobie realizacji przestępstwa, które było aktualnie przedmiotem osądu i wziął pod uwagę, że nie jest on już osobą młodą, powinien już dawno pojąć obowiązujące normy społeczne i się do nich stosować.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie istnieją podstawy do twierdzenia, że M. K. (1) jest osobą już całkowicie zdemoralizowaną, o czym świadczy jego uprzednia wielokrotna karalność, m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Dotychczasowe pobyty w zakładzie karnym nie wywołały u oskarżonego żadnej refleksji odnośnie nieopłacalności popełniania przestępstw. Dopuszczenie się kolejnych przestępstw było jego świadomym wyborem przestępnego stylu życia, łatwego i szybkiego zdobycia doraźnych korzyści w zależności od

bieżących kaprysów, biorąc pod uwagę, że zarzucony oskarżonemu czyn miał prosty charakter, o znanej powszechnie karalności.

W przekonaniu Sądu wymierzona M. K. kara pozbawienia wolności spełnia kryteria opisane w art. 53 kk. Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny być poprzez wymiar kary osiągnięte. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i uczynić zadość wymaganiom prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego i wykształcić u niego aprobowany społecznie system zachowań, jak również spełniać powinna cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele jeśli chodzi o jej społeczny odbiór. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwa spotkają się z represją ze strony organów wymiaru sprawiedliwości, a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne zabezpiecza dobro wszystkich obywateli, będzie w każdym wypadku egzekwowane i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Analiza dotychczasowego sposobu życia M. K. prowadzi do wniosku, że jedynie

			<p>kara o izolacyjnym charakterze jest w stanie odnieść wobec niego jakikolwiek skutek, zaś pozostawanie oskarżonego na wolności prowadzi jedynie do naruszania przez niego norm prawa karnego. Sąd wymierzenie kary wobec oskarżonego sprowadza się do wyeliminowania go ze społeczeństwa, w którym nie potrafi on prawidłowo funkcjonować. Poprzednie bowiem wyroki nie skłoniły go do wyciągnięcia jakichkolwiek pozytywnych wniosków.</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNĘCIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. K.	III	III	Na podstawie ary. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonych kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest zatrzymania w okresie od 16.08.2018 r. godz.

		15:40 do 17.08.2018 r. godz. 14:50.	
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V, VI	Orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy za pomoc prawną udzieloną z urzędu Sąd wydał na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez		

Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu
(Dz. U. z 2016 r.,
poz. 1714) – za
udział w rozprawie
przed Sądem w
postępowaniu
zwyczajnym 420
zł + 23% VAT.
Uznając, że sytuacja
materialna
oskarżonego nie
jest dobra i że
wobec konieczności
odbycia kilku kar
pozbawienia
wolności nie będzie
on w stanie uiścić
kosztów sądowych
bez uszczerbku dla
swojego
koniecznego
utrzymania, Sąd
zwolnił oskarżonego
od opłaty sądowej
na podstawie art. 17
ustawy z dnia 23
czerwca 1973 roku o
opłatach w sprawach
karnych - Dz. U. z
1983 r. Nr 49 poz.
223 ze zm.). Ponadto
Sąd nie obciążył
oskarżonego
kosztami
postępowania,
obciążając nimi
Skarb Państwa.
Podstawą prawną
do zwolnienia
oskarżonego od
kosztów sądowych
w postępowaniu był
przepis art. 624 § 1
k.p.k.

8. PODPIS		